

— Ὅχι παντοῦ. Καὶ ἂν ἐγὼ σὲ δώσω τὸ ὄνομά μου ;

— Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γείνη. Δὲν θὰ μπορέσης νὰ ξεχάσης.

— Γιατί τάχα, ἀφοῦ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ ; Καὶ αὐτὴ ἡ φρίκη ποῦ νοιώθεις γιὰ τὸ κακό, δὲν εἶναι ἡ ἀσφάλεια διὰ τὸ μέλλον μας ; Δὸς μου τὸ Χριστό σου νὰ τὸν φιλήσω κ' ἐγώ.

Ἡ Θεοδώρα τοῦ ἔδωκε τὸ εἰκόνημα σεμνὴ καὶ ντροπαλὴ καὶ ἐκεῖνος τὸ φίλησε καὶ ὠρκίσθηκε. Τὸ ἔδωκε τὸ εἰκόνημα καὶ στὴν Ἀντωνίνα· κ' ἐκεῖνη, ἐνῶ τὸ φιλοῦσε, εἶπε σιγά :

— Μιὰ μέρα νὰ μὴ ξεχάσης πῶς ἐγὼ σοῦ τὸν ἔφερα.

— Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω.

— Καὶ τώρα, τὰ ἄστρα βασιλεύουν, ἄς χωρισθοῦμε.

— Ἄς χωρισθοῦμε τώρα, γιὰ νὰ μὴ χωρισθοῦμε ἀπὸ αὐριο ποτέ. Καλὴ νύκτα.

Ἡ Ἀντωνίνα τράβηξε μὲ κόπο τὸν Ἰουστινιανὸ καὶ ἔφυγαν, ἐνῶ ἡ Θεοδώρα πλησίασε στὸ καθρέπτη καὶ εἶπε :

— Τί εὐμορφα θὰ μοῦ πρέπη τὸ στέμμα ! Εἶπε ἡ πρώτη φορὰ, ποῦ ἔπαιξα τόσῳ καλὰ τὸ μέρος μου, καὶ κανέναν δὲν μ' ἐχειροκρότησε· ἄς χειροκροτηθῶ.

Καὶ ἡ Θεοδώρα ἐχειροκρότησε τόσῳ δυνατά, ὥστε ἔτρεξαν τρομαγμέναις ἡ Ἀναστασία καὶ ἡ Κομιτᾶ. Ἡ γρη῏ ἐκούφιζε καὶ δὲν ἄκουσε.

— Τί ἔπαθες ; εἶπαν τρομαγμέναις.

Ἐκεῖνη πῆρε ὕφος βασιλικό :

— Χαιρετίστε τὴν μέλλουσαν Αὐγούσταν.

— Ὁ Ἰουστινιανός ;

— Μὲ νυμφεύεται αὐριον.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ τὴν ἐχαιρέτισαν μὲ σεβασμόν.

— Σᾶς χειροτονῶ σὲ λίγῳ ζωστής.

— Ὁ Θεὸς σῶζοι τὴν βασιλίτισσαν !

Ὁ κλώστης ἀκουμπισμένος ἐπάνω στὸ εἰκόνημα ἔβλεπε μὲ ἀπορία.

Ἄθριος τοῦ 1905.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰς κάποιον παπᾶν λαθρόχειρα . . .

ΠΑΣ μὲ τὸ *Εὐαγγέλιο* ὅπου *ῥητῶς κελεύει :*

— « μὴ γνώτω ἡ ἀριστερὰ τί πράττει ἡ δεξιὰ σου ».

γι' αὐτὸ ἡ καυμένη ἡ παπαδιὰ ποτὲ δὲν ὑποπιτεύει

πῶς εἶν' ἄλλοῦ τὰ ῥάσα σου κι' ἄλλοῦ . . . τὰ θαύματά σου ! . .

ΣΑΤΑΝΑΣ